

Wettse noch? ...

Friedel Kluth

Wenn doo alde Bekennde enns tröffs,
on doo dech möt dänne an't v'rtelle jövvs,
dann fange möt „Wettse noch“ de meeste Stöckskes
aan,
on längs v'rjeätene Tiet fängt wier tu leäve aan!

Die Stri'ek, die w'r als Blaare hant aanjestellt,
die Vreud, die w'r kreäje hant, - och oahne Jeld!
os Scholltiet, - fiffzich Mann en een Klass,-
dat woar vör die Liehrer neet emmer Spass!

On dann, wie dat aanfing möt et poussiere,
dat jing neet von selvs, och dat mooß m'r liehre!
Lang her, ävver neet v'rjeäte; dat wüer och schaad.
Och, dat bald jedder em Dörp enne Spetznaam haat,

on öss doavon d'r Kall, - jarantiert eener vroch:
„kannze dech erennere? wettse dat noch?“
On wenn dann d'r Kall op de Orijinale kömmt,
kann et passiere, dat d'r Vertell dann Fahrt opnömmt!

Von „Rogge Flöres“ on „Enger Blau“ öss dann d'r Kall
on von „Deckisch Jakob“ on „Pünzke“ op jeden Fall!
Miehr wie enn ronk Dutzend die ech noch wööß,
wüeren et, woa m'r Stöckskes von v'rtelle kööß!

Hee on doa wödd dann och all enns jät üeverdri'eve,
ävver dat kütt vüür, wenn Jeschichte wödd jeschri'eve!
On wenn m'r sech neet su'e fu'ezjenau an de
Woahrheet hält,
öss dat neet schlemm, Hauप्साak die Stöckskes send
joot v'rtellt!

On sonne V'rtäll, deä hält m'r et beäs op Platt;
dat kallt sech joot, on dat wödd m'r su'e jau neet satt!
On wenn m'r wär uutreenjeht, dann freut m'r sech
op de nächste Kiehr, wenn et wier
„Wettse noch?“ hesch.

Frehn Hennes, et „Pünzke“

